

БРАТЯ ГРИМ

БЯЛАТА ЗМИЯ

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Живял някога един цар. Той бил прочут с мъдростта си из цялото царство. Нищо не оставало скрито от него, сякаш по въздуха получавал известие и за най-скритите неща. Но той имал странен навик. Всеки обед, щом вдигнали трапезата и не оставал никой наоколо, един верен прислужник му донасял още едно блюдо. То било покрито с похлупак и прислужникът не знаел какво има вътре, пък и никой не знаел, тъй като царят не го отварял и не ядял от него, докато не останел сам.

Така продължило много време. Един ден прислужникът бил обзет от силно любопитство, на което не можал да устои, и занесъл пълната чиния в стаята си. Заключение предпазливо вратата, вдигнал похлупака и тогава видял, че в чинията имало сготвена една бяла змия. Не устоял на желанието да опита вкуса ѝ и си отрязал едно парченце, което пъхнал в устата си. Но едва го допрял до езика си, когато чул пред прозореца странен говор. Приближил се и като се заслушал, разбрал, че това били тънките гласчета на врабчетата, които си бърбурели помежду си и си разказвали какво били видели в полето и гората. Като вкусил от месото на змията, прислужникът добил способността да разбира езика на птиците и на животните.

Случило се така, че същия ден се изгубил най-хубавият пръстен на царицата и подозрението паднало тъкмо върху този доверен прислужник, който имал достъп навсякъде. Царят заповядал да го доведат, нахокал го и му рекъл, че ако до другия ден не назове крадеца, то самият той ще бъде сметнат за такъв и ще бъде наказан. Макар че прислужникът уверявал царя в невинността си, господарят му бил неумолим и го отпратил.

Угрижен и изплашен, прислужникът излязъл на двора и започнал да обмисля как да се избави от тази беда.

Наблизо течала река, а на брега ѝ си почивали кротко няколко патици. Докато си чистели и пригладжали перушината, те си шушукали една на друга. Прислужникът се приближил и се заслушал. Патиците си разказвали къде били ходили сутринта и каква хубава храна си били намерили. Едната от тях рекла сърдито:

— Тежко ми е на стомаха. В бързината глътнах един пръстен, който беше паднал под прозореца на царицата.

Прислужникът я сграбчил веднага за шията, занесъл я в кухнята и рекъл на готвача:

— Заколи тази патица, виж колко е угоена.

— Добре — рекъл готвачът и я претеглил на ръка. — Наистина здравата се е угоила, време ѝ е да бъде опечена.

Прерязал ѝ гръкляна и като я изкормили, в стомаха ѝ намерили пръстена на царицата.

Прислужникът лесно доказал невинността си. Царят искал да поправи нанесената несправедливост и му позволил да си изпроси някаква милост. Обещал му най-високото и почетно място в двореца.

Но прислужникът отхвърлил всички предложения, помолил само за един кон и пари за из път, за да тръгне по широкия свят. Молбата му била изпълнена. Той поел на път. Един ден минал покрай някакво езеро. Там забелязал три риби. Те били впримчени сред тръстиката и едва дишали без вода. Макар да се говори, че рибите са неми, той чул как се оплаквали, че ги чака сигурна смърт. Слугата имал милостиво сърце. Слязъл от коня и пуснал трите риби пак във водата. Зацамбуркали те радостно, подали си главите навън и извикали към него:

— Няма да забравим, че спаси живота ни и ще ти се отплатим.

Продължил той по пътя си и по едно време му се сторило, че чува глас от пясъка изпод краката на коня. Ослушал се и доловил как царят на мравките се оплаквал:

— Как ни мачкат тези хора с техните тромави добичета! Този глупав кон тъпче безмилостно моя народ с тежките си копита!

Момъкът отбил коня по един страничен път, а царят на мравките му викнал:

— Няма да забравим добрината ти и ще ти се отплатим.

Пътят го отвел в една гора и там той видял два гарвана — майка и баща, които изхвърляли малките си рожби от гнездото.

— Махайте се, обесници такива — викали те, — не можем да ви заситим гърлата. Достатъчно сте големи. Сами си търсете храна.

Клетите гарванчета лежали безпомощно на земята, пърхали с крилца и викали:

— Та ние сме деца! Как да си търсим сами храна, като не можем още да летим! Какво ни остава, освен да умрем!

Тогава добрият момък убил коня си с меча и го оставил на малките гарванчета за храна. Приблизиха се те, наядли се и извикали:

— Няма да забравим добрината ти и ще ти се отплатим.

Оттук нататък момъкът тръгнал пеш и след като извървял много път, стигнал до един голям град. По улиците му царяла голяма глъчка и гъмжало от народ. Скоро се появил един конник, който разгласил, че царската дъщеря си търсела съпруг. Ала всеки, който искал ръката ѝ, трябвало най-напред да изпълни една трудна задача. Този, който не успеел да се справи с нея, щял да умре. Много момци били опитали вече късмета си, но заплатили за това с живота си.

Като видял царската дъщеря, момъкът бил заслепен от нейната хубост. Забравил за опасността, явил се пред царя и поискал ръката на дъщеря му.

Веднага бил отведен на морския бряг и пред очите му хвърлили един златен пръстен във водата. После царят му заповядал да извади пръстена от морето и добавил:

— Ако излезеш от водата без него, ще бъдеш хвърлян дотогава, докато го извадиш или се удавиш.

На всички им било жал за хубавия момък, но го оставили сам на брега. Стоял той там и размишлявал как да постъпи. Изведнъж видял три риби да плуват към сушата. Това били същите риби, на които той бил спасил живота. Тази, която плувала в средата, държала в устата си една мида и я оставила в нозете на момъка. Като я вдигнал и я отворил, той намерил вътре златния пръстен.

Зарадвал се и го занесъл на царя, като очаквал да получи обещаната награда. Но гордата царкиня, след като разбрала, че той не е от царски произход, отхвърлила предложението му и поискала, преди да получи ръката ѝ, момъкът да изпълни още едно нейно желание. Излязла навън в градината и сама разпиляла десет чувала с просо из тревата.

— Това просо трябва да бъде събрано до утре, преди изгрев-слънце — рекла тя, — и да не липсва нито едно зърно.

Седнал момъкът в градината и замувал как да изпълни тази задача, но нищо не му идвало наум. Натъжен зачакал да дойде утрото и да бъде поведен към бесилото.

Ала когато първите лъчи на слънцето огрели градината, той видял наредени един до друг десет пълни с просо чувала и нито едно зърно не липсвало в тях. През нощта бил дошъл царят на мравките с многохилядната си армия и благодарните животинки с най-голямо усърдие и прилежност събрали просото и напълнили чувалите.

Царската дъщеря слязла сама в градината и останала учудена, че момъкът се бил справил с това, което му било заръчано. Но тя все още не можела да надвие гордото си сърце и затова рекла:

— Макар че изпълни и двете задачи, той няма да ми стане съпруг, докато не ми донесе една ябълка от дървото на живота.

Момъкът не знаел къде растяло това дърво на живота. Тръгнал на път и решил да върви, докато го държат нозете, ала нямал надежда, че ще го намери.

След като преминал през три царства, една вечер той стигнал до една гора. Легнал под едно дърво да си почине. Тогава чул в клоните шум и една златна ябълка се търкулнала право в ръката му. В същия миг три гарвана се спуснали ниско до него, кацнали на коленете му и рекли:

— Ние сме трите малки гарвана, които ти спаси от гладна смърт. Като пораснахме и чухме, че търсиш златната ябълка, прелетяхме през морето до края на света, където расте дървото на живота, и ти донесохме ябълката. Момъкът радостно поел по обратния път и занесъл златната ябълка на хубавата царкиня. На нея не й оставало вече никакво оправдание. Поделили си те двамата ябълката на живота и я изяли заедно. Тогава сърцето на царкинята се изпълнило с любов към момъка и те заживели заедно в мир и щастие и живели така до края на живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.